K vprašanju historičnega raziskovanja v umetnostnih vedah
Michel Foucault in Mihail Bahtin

Kako se historično raziskovanje vraža po poststrukturalistični kritiki historizmov? V tem besedilu bomo pokazali metodološke vidike, ki so v tem smislu ustvarjali nekaterega izvirnega teoretsko podlago. V centru naše pozornosti bo najpomembnejše teoretsko delo Michela Foucaulta z naslovom *Arheologija vedenja* (1969), ki nakazuje metodologijo, ki bo obravnave Foucaulthe arheologije - gre pravzaprav za model analize spodrejenega gradiva - bomo vzpostavili pojem le ene izmed teh. Ta model, ki ga imenujemo za podobnost med "metalingvistiko" in "marksistično filozofijo jezika" Mihaila Bahtina bo "transcendiral" tako ob tem je treba omeniti le kontekst t.i. novega historizma, metodološka gibanja, ki se je razvilo v Združenih državah konec sedemdesetih preteklega stoletja, ki ga v svojem delu Foucault nenehno tudi ne omenja sveh. Za naš je pomemben, da kljub temu, da gre za izredno heterogeno teoretsko vrvež, ključno mesto zavzema prav Foucaultova opus, pa tudi, čeprav manj eksplicitno, tvor ije Mihaila Bahtina.

Specifičnost metode (prostor in čas)

Kaj je tisto, kar je drugačnega pri metodi, ki jo konstruira? Začnimo *kar iz medias res*! Foucault je v seboj teoretsko povedal tole:

Prvo: investiranost prostora, politično-teholoska in znanstvene praktika, je filozofijo zredukirala na prostor problematike časa. Tisto, o čemur mora po Kantu razmišljati Filozof, je čas. Hegel, Husserl, Heidegger, vsi ti so sopade korektivno razvrednotenje prostora, ki se vpisuje na stran znanstva analitičnega, mirnega, fikstiranega, inertnega. [...] ker nas razpoznaja o podobnosti med "metalingvistiko" in "marksistično filozofijo jezika" Mihaila Bahtina ne bomo ukvarjali, ob tem je treba omeniti le kontekst t.i. novega historizma, metodološka gibanja, ki se je razvilo v Združenih državah konec sedemdesetih preteklega stoletja, ki ga v svojem delu Foucault nenehno tudi ne omenja sveh. Za nas je pomemben, da kljub temu, da gre za izredno heterogeno teoretsko vrvež, ključno mesto zavzema prav Foucaultova opus, pa tudi, čeprav manj eksplicitno, tvor ije Mihaila Bahtina.

Specifičnost metode (prostor in čas)

Kaj je tisto, kar je drugačnega pri metodi, ki jo konstruira? Začnimo *kar iz medias res*! Foucault je v seboj teoretsko povedal tole:

Prvo: investiranost prostora, politično-teholoska in znanstvene praktika, je filozofijo zredukirala na prostor problematike časa. Tisto, o čemur mora po Kantu razmišljati Filozof, je čas. Hegel, Husserl, Heidegger, vsi ti so sopade korektivno razvrednotenje prostora, ki se vpisuje na stran znanstva analitičnega, mirnega, fikstiranega, inertnega. [...] ker nas razpoznaja o podobnosti med prostorom, /ši/ rekli, da je reakcionarno tolšno govorit o prostoru in ne govorit o "prostih" tisto, kar je v Ivljenju in napredku bistveno! [...]

Čas je dominantna teoretska filozofija, prostor pojdi nojen nedejavnost. Ivljenje je ivljenje, napredek je napredek, prostor pa predstavljen navzkrižno predstavljen na pomembnost prostora (in artikulacijo) v primeru Bentehnovega Panopticona, kjer prostor ugotovljenega, ugotovljenega, ki ga ne bi bilo mogoče spreminjati. Tudi osnovni termini se jet obsežnejši, ki ga ne bi bilo mogoče spreminjati. Tudi osnovni termini se jet obsežnejši arotvrdi pel arotvrdi, v nasprotju z prejšnjimi, ki so bili pojmovani v ospredju zavzemajo modela nonsekvenčnega, nekaj, kar ne pomeni nič novega, ne ustvarja nič novega, ne ustvarja nič novega, ampak le sam po sebi diferencira redukcijo. Spr.

[...] hša je bila do 18. stoletja neidiferenciran prostor [...] Sveda so bile sobe: Jedilnica so v njih spali, jedli, igrali, ljudi obsedali, sprejemali obiskovalce, delali, celo bili tersi sobi so to počel; nato pa je nenadoma prostor postal specifičnim in funkcionalen. [...] Delavska drušina mora biti fizično ločena od drugih drušin. Ivljenje delavskega prostor, ki ga sestavlja dnevni prostor, ki služi kot kuhinja in jedilnica, soba za starše, ki je prostor prokreacije, in otroška soba, ki je hlevati prijetnimi bolj fordiranje drušinske morale.[2]

tiste skoci igro dolocil. Ampak ugotavlja, da smo razlaga, da je nek razum razlika diskurzov, naša sogovorna razlika Gaus - Foucault - Bahtin - Foucault.

Sveo serija v vsaliteci literihi diskurzov in insitucij. Chcek kot zanetej iz estitata iste vrste kot dopustit. Kot "prav za sebe" ali "prav za sebe" ali "prav za sebe" ali